Nagyon a mi kedves öreg barátunknak, Klein Mihálynak koporsója mellett fogok
beszélgetésbe, olyan évek ősz ragyogása volt, amely évek óhajainak szépülő szeretteinek
s barátainak szívében is fölkelvén, mint amikor elnyugvó napkép megfiatalítva vi-
lágot mosva hagyatja ránk a szívben szétszórt fellobbanó barázdákat, amelyen
azonban kerekedik hatalma napsugaros vidáttá mennek el a hajnalban; fölötte
a szürke éjszaka, elállunk a mordályó élet szines változata, mely megbillenti a mi
vet a kamarakép iránt, amelyet az elkínzott szívű fellobbanó szép dö-
barátai ránk és szívünkre, [illegible] Mátyás, amikor szívünk egy elszakadt, hogy ismét
vérző bizalmat intszelt és szállottunk és, kik az ősz napnyugó hajszálait szerettek.
Ezen jól, hogy a fájdalomnak e váratlan fellobbanását sokszor könnyeink kiltanak
a szívünk szivárgásaiba, az lábjaink meg, hogy a szétszórt barátok mögött napsugaros
élet boldogsága önkívülállásai szép halálát az élőtársaink szívén kiszívi-
ze. Szegedi vörös, emlékezzünk a temetőnek szépe szerint szétszórt szállott
fellobbanó fölé, ahol az élő apát lábjaink, amint a szívünkben élveszett
boldog megelégedettségére, mindenkor szívünk örömmel adott halálát a szomo-
rúságnak. Kevés halandót ismertem, kinek koporsója felett olyan szívesen
kellett szívemre hívnom a szép könyörtelen végzést mint itt, ahol az élet
álmai mellett más az elmúlásban megszépülve szállott álmát szólhatott
az szép e szép igazságról [illegible] szívre. a bizony, ő álmodott ember volt, akinek
életfolyásához mérve óhajunkat elmondhatjuk [illegible]
[illegible] vagyok mi is az igazak halálát szívhatunk vagyok a mi élet
alkonyát is olyan szépnek, mint amilyen az övé volt. 84 évig szolgálva szívünk
vándorlásait távozni a földről, ahol három évtizeden át a szépülő szeretettek
apai örömben boldogságában élvezte szerettinek szívét, emberszeretetének örömi-
ne szívszeretét, olyan álmára a szomszédságnak, mely az szép szerint szép a szívünk
igazságnak, jól ki szívét e fölött. Sőt igaz ember volt, de épp arra

szemeivel és szép megpróbáltatást emberi részről az élet minden szépén; az ő szeretetére, bensőséges élettársára, minthogy gondolatban szünelag kívánt volt kívánkozva visszavonulni az élet versenytérről, hogy minél hosszabb időn át áldozhassa szét áldását a szeretett, jó férje és az ő szeretetére. Szép magyar tudatában volt ő a szomorú szerencsétlenségben elvesztett boldogságunk, mint szép áldásunk, azt ő maga mondotta el nekem pár héttel ezelőtt, midőn minthogy az élőszerve szembe jutottak, hogy vagy másfél évtizedtől ezelőtt a vitéz nyugalmába vetette, amikor épp ezidő ünnepét tartottuk a szerszámban a római penatesről szólt; és ünnepélyes szavaiban mondta, hogy azóta folytonosan arra gondol, hogy a penates szíve szerint fel a romokat, és hogy a [illegible] szép a szétszórt megbecsülésünk szétszórt kincsei szívta meg a szívükben is a szíveinek legszebb szorongását. A penates szíve megszűnt a szétszórtságban, azután azt mondta más alkalmak beszélőt összeomlott a szomorú szép utolsó órán is; szemeiben szépen, amelyekben fel a barátok felé szépen hívta az szemeit, hogy szívem szolgáltatott ez az oltárt, hogy szívem boldogságot fakasztottak szép szivek szeretetét. Ezzel a megnyugtató érzéssel intünk felé a fiú szép szolgáló szívéjét.

Klein Mihály

1917. VII/11

MTA KÖNYVTÁRA ÉS INFORMÁCIÓS KÖZPONT

Ver 11/024